

[Indenrigs- og boligministeren.]

ord, at en afgift alene af apotekernes nettooverskud efter godkendt opgørelse er en retfærdig afgiftsform. Imidlertid erkender apotekerforeningen, at et sådant afgiftssystem, grundet på de store forskelligheder i apotekernes omsætninger, må baseres på en stærkt stigende skala og vil have til følge, at de største apotekeres interesse i den sidste del af nettooverskuddet må blive ret ringe. Ved udarbejdelsen af apotekerve-loven af 1932 blev der også lagt megen vægt på denne betragtning, der også er fremhævet i kommissionens betænkning, og hvis teoretiske rigtighed ikke kan afvises.

Danmarks Apotekerforening kan derfor tiltræde, at der foruden nettoafgiften svares en anden afgift, hvorved nettoafgiftsprocenten holdes indenfor en rimelig skala, og foreningen finder den form, som er anvendt i midlertidig lov af 12. april 1949, egnet hertil.

Iøvrigt bemærker foreningen, at den usikkerhed, der råder, når afgiftsreglerne med meget korte mellemrum ændres, i høj grad vanskeliggør apotekernes dispositioner, og man anser det for overordentlig uheldigt at foretage en gennemgribende ændring i afgiftssystemet på et tidspunkt, da de økonomiske forhold er af så ustabil karakter, som det i øjeblikket er tilfældet. Foreningen afviser derfor bestemt kommissionsflertallets forslag, i hvilken forbindelse foreningen fremhæver, at også de afgiftsændringer, der foreslås for de oprindeligt personelle apotekere, har sådanne konsekvenser, at Danmarks Apotekerforening meget indtrængende må fraråde, at dette forslag søges fremmet.

Til nærmere belysning af flertalsforslagets regler har apotekerforeningen foretaget beregninger over virkningen af samtlige landets apoteker, hvilke beregninger viser, at virkningerne er højst uensartede. Det fremgår heraf, at et antal apotekere med indtægter mellem 35 000 og 60 000 kr. får lettelse i forhold til de nuværende afgiftsregler, medens til gengæld en række apotekere med indtægt omkring gennemsnittet, 26 000—27 000 kr., får ikke ubetydelige

forhøjelser i afgiften, ligesom mange apotekere med indtægter under 20 000 kr. får disse betydeligt beskåret.

Endelig udtaler apotekerforeningen, at også den ordning vedrørende tilskud til apotekere, hvorom der er opnået enighed mellem flertallet og mindretallet indenfor kommissionen, må anses for at være ganske ufyldstgørende, idet den ikke på en rimelig måde vil dække det behov for tilskud, der findes hos en del af de mindre apoteker. Dette er en konsekvens af, at omsætningen og ikke som efter den gældende ordning nettoindtægten lægges til grund for tilskuddets beregning. Også for tilskudsberegningens vedkommende bør derfor efter apotekerforeningens opfattelse de gældende regler bibeholdes.

Sundhedsstyrelsen har udtalt betænkeligheder ved de af flertallet foreslåede tilskudsregler, idet disse regler utvivlsomt vil medføre adskilligt administrativt besvær, hvorfor sundhedsstyrelsen ville foretrække gennemførelsen af regler svarende til de nugældende, som har vist sig at fungere tilfredsstillende.

Jeg må efter at have modtaget disse udtalelser nære overvejende betænkelighed ved at foreslå en principiel ændring i det gældende afgiftssystem med hensyn til apotekerafgift og tilskud til apoteker.

Afgørende for mig i så henseende har det navnlig været, at det må anses for særdeles uheldigt for apotekerne, at der foretages ændringer i afgiften med korte mellemrum. Det kan fremhæves, at apotekerafgiften så sent som i 1949 blev ændret ret væsentligt i overensstemmelse med et af apotekerkommissionen stillet forslag, idet der navnlig blev ændret på omsætningsafgiften, som det nu efter flertalsforslaget påny er hensigten at give en betydningsfuld omformning. For apotekerne er stabilitet på dette område imidlertid af væsentlig betydning. Man indretter sig nu engang ikke i et apotek på kort sigt, og enhver ændring i afgiftssystemet påvirker de dispositioner, som apotekerne må træffe for at opnå den bedst mulige drift af apotekerne under de givne forhold. Hertil kommer, at driften